

Deset tematických okruhů

Abychom pomohli formulovat zkušenosti a přispěli ke konzultacím, uvádíme deset tematických okruhů, které vyjadřují různé „odstíny“ žité synodality. Je třeba, aby tyto okruhy byly přizpůsobeny místnímu prostředí, aby byly dle potřeby doplněny, vysvětleny, zjednodušeny a studovány.

01. SPOLEČNÍCI CESTY

V církvi a ve společnosti jdeme jeden vedle druhého po stejné cestě.

- Kdo jsou v naší místní církvi / farnosti / společenství ti, kteří "putují společně"?
- Kdo jsou ti, u kterých se zdá, že zůstávají více stranou?
- Když říkáme "naše církev" / "naše farnost" / "naše společenství", kdo tam patří?
- Kdo se zdají být či skutečně jsou "vzdáleni", "zraněni", "neslyšeni"?
- Kdo od nás chce, abychom putovali společně? Kdo nám v tom fandí?
- Kdo putují po stejné cestě, a to i za hranicemi církve / farnosti / společenství?
- Kterí lidé či které skupiny jsou u nás opomíjeny, ať už úmyslně, či prakticky?
- Jakým způsobem jsme voláni k tomu, abychom se ve větší míře stávali společníky na cestě?
- Jaká je moje úloha ve společenství církve? Kam volá Duch sv. mě osobně?
- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, abychom jako součást společné cesty vnímali i ty, kteří byli doposud spíše na kraji cesty?

farnostcheb.cz/synoda

Synodální církev při hlásání evangelia „putuje společně“:

- Jak toto „společné putování“ prožíváme v naší místní církvi (farnosti, komunitě, společenství, diecézi)?
- K jakým krokům nás vybízí Duch Svatý, abychom v tomto společném putování nadále rostli?

02. NASLOUCHAT

Naslouchání je první krok, ale vyžaduje otevřenou mysl a otevřené srdce, bez předsudků.

- Co usnadňuje nebo zatěžuje naše naslouchání jeden druhému?
- Jak nasloucháme těm, kteří jsou tišší, pomalejší, méně vyřeční?
- Jak je u nás nasloucháno prostým věřícím, mladým, dětem?
- Jak je omezena naše schopnost naslouchat, zvláště těm, kteří mají odlišný názor?
- Jaký prostor se u nás poskytuje hlasu menšin (např. vietnamské či romské komunitě)?
- Jak nasloucháme těm, kteří zakoušejí chudobu, odsunutí na okraj, sociální vyloučení?
- Jak nasloucháme společenskému a kulturnímu prostředí, ve kterých žijeme?
- Dokážeme popsat předsudky a stereotypy, které nám brání v naslouchání?
- Nasloucháme i kritickým názorům o církvi od lidí, kteří nejsou křesťany nebo z jakéhokoliv důvodu se od církve distancovali?
- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, abychom si dovedli hlouběji navzájem naslouchat?

03. UJMOUT SE SLOVA

Všichni jsou vybízeni, aby mluvili odvážně a otevřeně, tedy svobodně, pravdivě a s láskou.

- Jak v naší místní církvi / farnosti a v jejich různých skupinách uplatňujeme svobodnou a upřímnou komunikaci bez taktizování a snahy zalíbit se?
- Jak komunikujeme se širší společností, do které patříme?
- Co nás uschopňuje a co nám brání, abychom v naší místní církvi / farnosti / společenství, případně i v širší společnosti, mluvili odvážně, otevřeně a zodpovědně?
- Kdy a jak dokážeme či nedokážeme říci to, co je pro nás důležité?
- Jak u nás funguje vztah s místními médii, úřady, neziskovkami apod.?
- Kdo mluví jménem naší farnosti / našeho společenství a jak jsou tyto osoby vybírány?
- Máme v našich farnostech vytvořeny podmínky pro vzájemná setkávání a pro svobodné vyjádření různých názorů a zkušeností?

- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, abychom vytvořili bezpečný prostor pro každého, kdo se chce nějak vyjádřit?

04. SLAVIT SPOLEČNĚ

Společné putování je možné pouze tehdy,

pokud vychází ze společného naslouchání Božímu slovu a slavení eucharistie.

- Jak inspirující a určující pro náš společný život a naše poslání je v naší farnosti / našem společenství modlitba a liturgické slavení?
- Jak modlitba a liturgické slavení inspirují a ovlivňují naše nejdůležitější rozhodnutí?
- Jak napomáháme k tomu, aby se všichni věřící účastnili liturgie tak, aby mohla být prožívána jako společné a proměňující slavení jednoho těla Kristova?
- Jaký prostor je u nás ve farnosti dán věřícím pro zapojení se do služeb lektora (lektorky), akolyty (akolytky) a dalších liturgických služeb?
- Slavíme neděli společně ještě jinými aktivitami, než bohoslužbou?
- Jaké přispíváme k zapojení nově příchozích do našich bohoslužeb tak, aby se cítili být přijati?
- Co děláme pro to, abychom se my, co spolu slavíme bohoslužbu, poznávali také osobně?

Témata str. 3

- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, abychom bohoslužby slavili opravdu společně?

05. SDÍLET ODPOVĚDNOST ZA MISIJNÍ POSLÁNÍ

Za misijní poslání církve mají spoluodpovědnost všichni její členové,

kteří jsou všichni učedníky mající podíl na jednom poslání.

- Jakými konkrétními způsoby se u nás ve farnosti věřící podílejí na poslání církve / farnosti a co jim v tom případně brání?
- Jak máme zformulováno poslání farnosti a jak formulace vznikla?
- Jak naše farnost / společenství podporuje své členy, kteří různým způsobem slouží v širší společnosti (sociální a politická angažovanost, vědecký výzkum, vzdělávání,

sociální spravedlnost, ochrana lidských práv, péče o společný domov a životní prostředí atd.)?)

- Jak v naší farnosti probíhá rozlišování a rozhodování o tom, co kdo ve farnosti dělá?
- Jakým způsobem v naší farnosti vzniká pastorační rada, jak se jí daří „zrcadlit“ složení celé farnosti

a jakými způsoby komunikuje s celou farností?

- Jaké mohou být naše osobní vnitřní překážky pro spolupráci na společném poslání církve?
- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, aby si všichni z nás byli vědomi společného poslání?

06. VÉST DIALOG V CÍRKVI A VE SPOLEČNOSTI

Dialog si žádá vytrvalost a trpělivost, ale umožňuje také vzájemné porozumění.

- Kde a jak je v naší farnosti prostor pro hlubší osobní tvůrčí dialog?
- Kde se v naší farnosti scházejí k dialogu lidé různého zaměření?
- Jak probíhá komunikace a spolupráce mezi různými skupinami uvnitř naší farnosti, případně mezi sousedními farnostmi, spiritualitami a hnutími?
- Jak přistupujeme k rozdílným představám, konfliktům a potížím v komunikaci?
- Jak u nás probíhá dialog a spolupráce s příslušníky jiných církví, náboženství, s těmi, kteří nemají k náboženství žádný vztah?
- Jak a kde ve farnosti rozvíjíme dialog s různými oblastmi kultury, školství, politiky, ekonomiky, neziskového sektoru, péče o životní prostředí, občanské společnosti apod.?
- Co konkrétního můžeme v místní církvi / ve farnosti / ve společenství udělat pro to, abychom rozvíjeli hlubší dialog uvnitř i vně našeho společenství?

07. EKUMENISMUS CESTY S JINÝMI DENOMINACEMI

Dialog křesťanů různých vyznání spojených křtem má na naší cestě zvláštní místo.

- Jaké vztahy má naše farnost / společenství s příslušníky jiných křesťanských církví, společenství, tradic a denominací?
- Jakých oblastí se tyto vztahy týkají a jak se rozvíjejí?

- Co především leží na srdci těmto našim bratřím a sestrám, se kterými se setkáváme?
- Co nás s těmito bratřími a sestrami především spojuje a jak „putujeme společně“?
- Jaké plody nám, jim či společnosti přineslo to, že s nimi „putujeme společně“?
- Jaké při tomto „společném putování“ s příslušníky jiných církví existují potíže?

Témata str. 4

- Máme dostatečnou povědomost o jiných křesťanských církvích, o tom, co máme společného a co nás rozděluje?
- Máme zájem se o nich dozvědět, případně se osobně potkat s jejich příslušníky?
- Jaký další krok můžeme učinit, aby toto „společné putování“ neslo své ovoce?

08. AUTORITA A SPOLUÚČAST

Církev synodální je církev, ve které je uplatňována spoluúčast a spoluzodpovědnost.

- Jak naše farnost stanovuje cíle, o které je třeba usilovat, způsoby, jak jich dosáhnout, a kroky, které je třeba učinit?
- Jak se v naší farnosti / společenství vykonává autorita či vedení?
- Jak jsou u nás do praxe uváděny týmová práce a spoluodpovědnost?
- Jak a kdo provádí vyhodnocování naplňování našeho poslání a spolupráce na něm?
- Jakou podporu mají farní spolupracovníci a jak je rozvíjena jejich spoluodpovědnost?
- Jak fungují synodální orgány (pastorační a ekonomická rada) na úrovni naší farnosti?
- Jaké ovoce nese pro farnost služba pastorační a ekonomické rady farnosti?
- Jak můžeme rozvinout synodální princip při spoluúčasti věřících a ve vedení farnosti?

09. ROZLIŠOVAT A ROZHODOVAT

V synodálním duchu činíme rozhodnutí na základě rozlišování toho, co Duch svatý říká prostřednictvím celého našeho společenství.

- Jaké metody a procesy v naší farnosti / společenství aplikujeme, když společně rozlišujeme a činíme rozhodnutí?
- Jak lze tyto metody, postupy a procesy zlepšit či prohloubit?
- Jak v hierarchické struktuře podněcujeme zapojení všech do procesu rozhodování?
- Pomáhají nám naše postupy při rozhodování k naslouchání celému Božímu lidu?
- Jak praktikujeme vztah mezi procesem tvorby rozhodnutí a přijetím rozhodnutí?
- Jaké nástroje transparentnosti a vykazatelnosti používáme při pastorační spolupráci?
- Jak můžeme dále růst ve společném duchovním rozlišování? Co pro to můžeme udělat?

10. FORMOVAT SE V DUCHU SYNODALITY

Synodalita zahrnuje otevřenost a ochotu vůči změně, formaci ke spolupráci a trvalé vzdělávání se v tomto stylu života.

- Jak jsou u nás lidé, zvláště ti, kteří zastávají nějakou roli zodpovědnosti, vzdělávání, aby byli schopni „putovat společně“?
- Jak si můžeme vzájemně pomoci umět naslouchat, mít spoluúčast na poslání církve, angažovat se v dialogu a rozvíjet synodální styl života a služby?
- Jaká formace je u nás ve farnosti či v diecézi nabízena k posílení schopnosti společně rozlišovat a vykonávat autoritu a vedení synodálním způsobem?
- Jaké nástroje nám pomáhají vnímat dynamiku kultury, které jsme součástí, a jejího vlivu na náš styl života a služby v církvi obecně a v naší farnosti zvláště?
- Jaké další kroky můžeme coby farnost či diecéze udělat k posílení formace k synodalitě?

Oceňující přístup: Hledání míst požehnání a tvůrčí snění

OCENŮJÍCÍ ZKOUMÁNÍ: Pro společné duchovní rozlišování ve skupinkách si lze rozvíjející otázky k deseti „odstínům žité synodality“ či k samotné základní otázce synody přetvořit podle přístupu známého ve světě jako appreciative inquiry (tj. „oceňující zkoumání“). Tento přístup povzbuzuje i v naší zraněné realitě hledat místa požehnání, pojmenovávat je, v jejich síle utvářet prostor pro rozvoj vizí a snů, které nám pak dodají sílu ke konkrétním praktickým krokům, jak v této naší realitě žít a přetvářet ji ve světle přicházejícího, ale také již zde přítomného Božího království.

1. **ODKRÝVÁNÍ** míst požehnané synodality (Co dává život): objevování, pojmenovávání a oceňování toho, co je v naší realitě cenného, požehnaného, oživujícího, tedy kde a jak konkrétně se nám zvláště daří „putovat společně“;

2. **SNĚNÍ** o Božím království mezi námi (Kam život ukazuje): v takto vnímané realitě zakotvené snění o tom, do jaké podoby toužíme (či Duch svatý v nás touží) tato „místa požehnání“ ještě dále rozvinout, posílit, prohloubit, a to i navzdory všem bolestem a nedokonalostem naší společné cesty (které nepopíráme, ale nenecháme se jimi fascinovat a svázat na další cestě);

3. **NAVRHOVÁNÍ** nových cest a směrů (Rozlišování cest): společné hledání „provokativních návrhů“ na změny či nové směry v životě církve, které mohou umožnit onen vysněný růst na společné cestě církve v konkrétních oblastech a které mohou pomoci vytvářet svobodné tvůrčí prostory pro růst synodality;

4. **PŘETVÁŘENÍ** zacílené do praktického života (Vytrvalá proměna): hledání konkrétních praktických a uskutečnitelných kroků, iniciativ a projektů na další cestě, které mohou iniciovat procesy dalšího růstu a přetváření církve do synodální podoby v té které oblasti, a to bez nároku na rychlá celková řešení, ale s požadavkem, aby byly samy o sobě v dohledné době realizovatelné.

Kontakt:

Kontakt na farní průvodce na cestě:

PhDr. ThLic. Ing. Jaroslav Filka, email: fara.kurim@seznam.cz,
tel.: 541 230 183, mob.: 723 661 146,

Mgr. Ing. Jana Němečková:
email: jana.nem@email.cz, mob.: 739 549 874,